

kupico z odprtino navzdol, ne da bi se njen rob dotikal papirja ali celo vode. Ko dogoreva papir, ga preveznite s kupico tako, da sega nje rob do krožnikovega dna (sl. 28.). Papir v hipu ugasne, voda pa se dvigne v kupici skoraj do polovice višine.

Če vas kdo vpraša, zakaj kupica tako željno pije vodo, mu razložite ta pojav prilično tako: Ko smo držali kupico nad gorečim papirjem, se je v njej razgrel zrak. Razgreti zrak se pa raztegne in zavzame večji prostor. Nekoliko zraka mora torej iz kupice ven. Sedaj preveznemo goreči papir, ta ugasne, zrak se hitro ohladi in skrči na prejšnjo razsežnost — dalje razlagajte pa kar sami! Meni se danes neče več.

Slika 28.

(Dalje).

V pomladni noči.

*Mlada Ivka — nagajivka
sladko zadremala je,
o kanarčku svojem sanje
zlate zasanjala je.*

*A kanarček — starček sanja
sladke sanje mladih dni,
ko imel je še družico . . .
V spanju se oglašá „čri!“*

*In celo na vrtu kostanj
dremlje, kima, sanja
o prekrasni devi vesni . . .
V vetriču se klanja.*

Bořivoj.

Dve brezi.

*Beli brezi v gaju sta zelenem
šepetali,
ob nočeh pomladnih svetlih
sta kramljali.*

*In sekira smrtno pesem
je zapela,
breza bela vrh klonila,
zadrhtela . . .*

*Pa s sekiro na rami mladenič
prižvižgal je v gaj,
obstal je pri brezah — sestricah:
„To krasen bo mlaj!“*

*A sestrice njena v logu
zdaj sameva,
in zeleno njeno listje
oveneva . . .*

Bořivoj.

